Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 20. júla 2016*

„Mimozmluvná zodpovednosť — Škody spôsobené Komisiou v rámci vyšetrovania OLAF-u a zo strany OLAF-u — Žaloba o náhradu škody — Návrh na určenie, že akty OLAF-u z právneho hľadiska neexistujú a sú neprípustné ako dôkaz pred vnútroštátnymi orgánmi — Prípustnosť — Zneužitie právomoci — Spracovávanie osobných údajov — Právo na obranu“

Vo veci T-483/13,

**Athanassios Oikonomopoulos**, s bydliskom v Aténach (Grécko), v zastúpení: pôvodne N. Korogiannakis a I. Zarzoura, advokáti, neskôr G. Georgios, advokát,

žalobca,

proti

**Európskej komisii**, v zastúpení: J. Baquero Cruz a A. Sauka, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je jednak návrh na náhradu škody spôsobenej Komisiou, ako aj Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) a jednak návrh na určenie toho, aby boli akty OLAF-u vyhlásené z právneho hľadiska za neexistujúce a neprípustné ako dôkaz pred vnútroštátnymi orgánmi,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory M. Prek (spravodajca), sudcovia I. Labucka a V. Kreuschitz,

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. júna 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

# Rozsudok[1]

## Skutkové okolnosti

1 Žalobca, pán Athanassios Oikonomopoulos, je elektrotechnik a podnikateľ aktívny na trhu s robotikou v oblasti informatiky. V roku 1987 založil a potom viedol až do roku 2006 spoločnosť so sídlom v Grécku s názvom Zenon Automation Technologies SA (ďalej len „Zenon“).

2 Medzi rokmi 2004 a 2006 uzatvorila spoločnosť Zenon niekoľko zmlúv s generálnym riaditeľstvom Európskej komisie (GR) „Informačná spoločnosť a médiá“ (ďalej len „GR Informačná spoločnosť“) v rámci šiesteho rámcového programu Európskeho spoločenstva v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností prispievajúcich k vytvoreniu Európskeho výskumného priestoru a k inovácii (2002 až 2006) (ďalej len „šiesty rámcový program“).

3 V novembri 2008 bol na žiadosť Komisie uskutočnený audit, ktorý vykonala nezávislá audítorská firma v spoločnosti Zenon, týkajúci sa projektov Alladin a Gnosys patriacich do šiesteho rámcového programu. Tento audit vyústil do správy o audite 08-BA59-028 z 13. mája 2009 (ďalej len „správa o pôvodnom audite“).

4 Zo správy o pôvodnom audite vyplýva, že existovali nezrovnalosti týkajúce sa personálnych nákladov. Spoločnosť Zenon požadovala od Komisie financovanie nákladov, v podstatnej sume, ktoré jej v skutočnosti účtovala cyperská spoločnosť Comeng Computerised Engineering (ďalej len „Comeng“). Tieto náklady boli nesprávne prezentované v kategórii priamych nákladov týkajúcich sa personálu ako náklady na „interných konzultantov“, hoci mali byť prezentované ako náklady na subdodávateľov. Táto prax mala systematický charakter. Komisia dospela k záveru, že sa tieto náklady nemôžu považovať za prípustné ani ako personálne náklady a ani ako náklady na subdodávateľov.

5 V tomto kontexte začal Európsky úrad pre boj proti podvodom (ďalej len „OLAF“) 10. decembra 2009 vyšetrovanie projektu GR/RESEARCH-INFSO-FP6-Robotics and informatics vedúceho k realizácii šiesteho rámcového programu. OLAF bol poverený na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91) vykonať nezávislé externé vyšetrovanie, teda mimo inštitúcií Európskej únie a interné vyšetrovania, teda v rámci týchto inštitúcií.

6 Dňa 25. a 26. februára 2010 uskutočnil OLAF inšpekciu v priestoroch spoločnosti Comeng.

7 Dňa 6. augusta 2010 pripravilo GR Informačná spoločnosť návrh správy o konečnom audite.

8 Dňa 18. februára 2011 prijala Komisia správu o konečnom audite.

9 V júli 2011 informoval OLAF žalobcu, že sa považuje za dotknutú osobu vo veci vyšetrovania, ktoré je uvedené v bode 5 vyššie. Dňa 7. septembra 2011 vypočuli zástupcovia OLAF žalobcu v jeho bydlisku, teda na ostrove Patmos (Grécko).

10 Listom z 19. septembra 2012 informoval OLAF žalobcu o ukončení vyšetrovania. V ňom uviedol, že podľa záverov tohto vyšetrovania je potrebné sa domnievať, že došlo k spáchaniu trestných činov, ktoré poškodili finančné záujmy Únie. Taktiež v ňom oznámil, že odporúča gréckym súdnym orgánom začať súdne konanie v tejto veci. OLAF tiež vyzval GR pre komunikačné siete, obsah a technológie, ktoré nahradilo GR Informačná spoločnosť, aby prijalo vhodné opatrenia na zabezpečenie vrátenia sumy 1,5 milióna eur od spoločnosti Zenon.

1 — Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

**Konanie a návrhy účastníkov konania** *[omissis]*

19 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil, že akty a opatrenia, ktoré prijal OLAF, z právneho hľadiska neexistujú,

— vyhlásil, že informácie a údaje, ktoré sa ho týkajú, a všetky relevantné dôkazy postúpené vnútroštátnym orgánom predstavujú neprípustné dôkazy,

— zaviazal Komisiu na zaplatenie sumy dvoch miliónov eur ako uznanie jej protiprávnych konaní a škody, ktorú utrpel, pokiaľ ide o jeho odbornú činnosť a dobrú povesť,

— nariadil dôkazné prostriedky a opatrenia na zabezpečenie priebehu konania podľa článkov 64 a 65 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 formou vyhotovenia listín a svedeckých výpovedí,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

20 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú, alebo, v každom prípade, nedôvodnú v plnom rozsahu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

**Právny stav**

1. *O prípustnosti niektorých žalobných návrhov [omissis]*

25 Najprv je potrebné rozhodnúť o prípustnosti návrhu na určenie, či sú opatrenia prijaté OLAF-om právne neexistujúce. V tomto kontexte je potrebné pripomenúť oprávnenie súdov Únie, ak rozhodujú o žalobe o náhradu škody.

26 Podľa ustálenej judikatúry je vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ podriadený splneniu súboru podmienok, a to nezákonnosti konania vytýkaného inštitúciám Únie, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi konaním inštitúcie a uvádzanou škodou (pozri rozsudok z 9. novembra 2006, Agraz a i./Komisia, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 26 a citovanú judikatúru). Pokiaľ ide o podmienku vytýkaného konania, vyžaduje sa preukázanie dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom (rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, body 42 a 43, a z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 173). Navyše treba pripomenúť, že žaloba o náhradu škody bola podľa ustálenej judikatúry zavedená Zmluvou o FEÚ ako autonómny právny prostriedok, ktorý má v rámci systému právnych prostriedkov osobitnú funkciu a podlieha podmienkam výkonu stanoveným vzhľadom na jeho osobitný účel (rozsudok z 28. apríla 1971, Lütticke/Komisia, 4/69, EU:C:1971:40, bod 6, a uznesenie z 15. októbra 2013, Andechser Molkerei Scheitz/Komisia, T-13/12, neuverejnený, EU:T:2013:567, bod 46).

27 Je potrebné sa domnievať, že návrh na určenie, že opatrenia prijaté OLAF-om sú právne neexistujúce, vedie v skutočnosti k požiadavke, aby Všeobecný súd súčasne vyhlásil neplatnosť opatrenia, ktoré prijal OLAF a rozhodol, že nemajú žiadny právny účinok [pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra

2011, dm-drogerie markt/ÚHVT – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, bod 83]. To prekračuje jednoduché konštatovanie nezákonnosti, ktoré môže Všeobecný súd vykonať v rámci žaloby o náhradu škody.

28 Z toho vyplýva, že prvý žalobný návrh žalobcu musí byť zamietnutý ako neprípustný.

29 Toto vyhlásenie neprípustnosti nepredstavuje porušenie práva na účinnú súdnu ochranu ani zásad riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnosti konania. Súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie totiž zabezpečuje, ako vyplýva z článku 19 ods. 1 ZEÚ, Súdny dvor Európskej únie a súdy členských štátov. Na tieto účely Zmluva o FEÚ, konkrétne články 263 a 277 ZFEÚ na jednej strane a článok 267 ZFEÚ na druhej strane, zriadila ucelený systém právnych prostriedkov a postupov zaručujúcich preskúmanie zákonnosti aktov Únie, ktoré je zverené súdom Únie (rozsudok z 19. decembra 2013, Telefónica/Komisia, C-274/12 P, EU:C:2013:852, bod 57). Proti rozhodnutiam prijatým vnútroštátnymi orgánmi na základe informácií OLAF-u musí byť možné podať opravný prostriedok pred vnútroštátnymi súdmi, ktoré môžu podať návrh na začatie prejudiciálneho konania o výklade ustanovení práva Únie, ktoré považujú za potrebné na vydanie svojho rozsudku [pozri v tomto zmysle uznesenie z 19. apríla 2005, Tillack/Komisia, C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, body 38 a 39].

30 Je potrebné spresniť, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz, že došlo k porušeniu vyššie uvedených práv a zásad.

31 Z toho vyplýva, že samotný fakt, že jeden žalobný návrh bol vyhlásený za neprípustný, nepostačuje na preukázanie porušenia práva na účinnú súdnu ochranu a zásad riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnosti konania.

32 Po druhé návrh smerujúci k tomu, aby Všeobecný súd vyhlásil, že informácie a údaje žalobcu a všetky relevantné dôkazy zaslané vnútroštátnym orgánom predstavujú neprípustné dôkazy, sa tiež musí zamietnuť.

33 Tento žalobný návrh sa totiž nemôže vykladať inak než tak, že smeruje k tomu, aby Všeobecný súd vydal rozhodnutie, že tieto dôkazy sú pred vnútroštátnymi súdmi neprípustné. Podľa ustálenej judikatúry platí, že následné rozhodnutie vnútroštátnych orgánov o informáciách, ktoré im postúpil OLAF, patrí výlučne a v celom rozsahu do ich zodpovednosti a že je v právomoci týchto orgánov overiť, či takéto informácie odôvodňujú alebo vyžadujú, aby sa začali trestné stíhania. V dôsledku toho musí byť súdna ochrana pred takýmito stíhaniami zabezpečená na vnútroštátnej úrovni, so všetkými zárukami ustanovenými vnútroštátnym právom, vrátane tých, ktoré vyplývajú zo základných práv a s možnosťou podať na Súdny dvor v zmysle článku 267 ZFEÚ návrh na začatie prejudiciálneho konania (pozri uznesenie z 19. apríla 2005, Tillack/Komisia, C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, body 38 a 39 a citovanú judikatúru). Ešte bolo spresnené, že za predpokladu, že sa vnútroštátne orgány rozhodnú začať vyšetrovanie, tieto orgány posúdia následky, ktoré je potrebné vyvodiť z prípadných nezákonných konaní, ktorých sa dopustil OLAF, a že toto posúdenie môže byť napadnuté pred vnútroštátnym súdom. Za predpokladu, že sa trestné konanie nezačne alebo sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom, podanie žaloby o náhradu škody na súde Únie postačuje na zabezpečenie ochrany záujmov dotknutej osoby tým, že jej povoľuje nadobudnúť náhradu všetkej škody, ktorá vyplynula z protiprávneho konania OLAF-u (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. mája 2010, Komisia/Violetti a i., T-261/09 P, EU:T:2010:215, bod 59).

34 Je potrebné zohľadniť, že pri uplatnení judikatúry uvedenej v bode 33 vyššie sa rozhodnutie Všeobecného súdu vyhlasujúce za neprípustné dôkazy predložené gréckym súdnym orgánom nachádza jednoznačne mimo rámca jeho právomoci. Všeobecný súd teda nie je príslušný rozhodnúť, že informácie a údaje žalobcu a všetky relevantné dôkazy, ktoré boli zaslané vnútroštátnym orgánom predstavujú neprípustné dôkazy pred vnútroštátnym súdom.

35 Druhý žalobný návrh sa preto musí zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať vec samu.

2. *O veci samej*

36 Najprv je potrebné preskúmať tvrdenie, ktoré predložila Komisia, podľa ktorého bola žaloba o náhradu škody predčasná. Komisia tvrdí, že zaslanie správy OLAF-u do dnešného dňa neviedlo k žiadnemu opatreniu zo strany príslušných vnútroštátnych orgánov. Okrem toho nedošlo k žiadnej ujme, keďže nedošlo k úniku a rozširovaniu informácií na verejnosti.

37 Je nesporné, že vnútroštátne súdne konanie ešte prebieha. Prípadné výsledky vnútroštátneho konania však nie sú spôsobilé ovplyvniť toto konanie. Cieľom prejednávaného konania totiž nie je zistiť, či sa žalobca dopustil nezrovnalosti alebo podvodu, ale ide o preskúmanie spôsobu, akým OLAF viedol a skončil vyšetrovanie, ktoré na neho menovite poukazuje a prípadne mu pripisuje zodpovednosť za nezrovnalosti, ako aj spôsobu, akým konala Komisia v kontexte tohto vyšetrovania. Aj keby bol žalobca považovaný vnútroštátnymi súdnymi orgánmi za nevinného, táto skutočnosť by nevyhnutne nenapravila prípadnú ujmu, ktorú utrpel (pozri v tomto zmysle rozsudok 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, body 90 a 91).

38 Vzhľadom na to, že údajná ujma namietaná v rámci tejto žaloby sa odlišuje od ujmy, ktorú by mohlo potvrdiť vyhlásenie neviny žalobcu vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, návrh na náhradu škody nemôže byť zamietnutý z dôvodu predčasnosti a s odôvodnením, že žalobca môže vzniesť takýto návrh po prípadných konečných rozhodnutiach vnútroštátnych súdnych orgánov.

39 Keďže žaloba nie je predčasná, nie je teda namieste ponechať preskúmanie otázok týkajúcich sa povahy a rozsahu ujmy na prípadnú neskoršiu fázu konania.

40 V rámci tretieho žalobného návrhu žalobca tvrdí, že sa má uplatniť mimozmluvná zodpovednosť Únie.

*[omissis]*

*O protiprávnom konaní [omissis]*

O druhom žalobnom dôvode, ktorý je založený na porušení nariadenia č. 45/2001 a č. 1073/1999, porušení ochrany dôvernosti a služobného tajomstva, práva na súkromný život a práva na riadnu správu veci verejných *[omissis]*

51 Najprv je potrebné zdôrazniť, že ustanovenia nariadenia č. 45/2001 sú právne normy, ktorými sa udeľujú práva osobám dotknutým osobnými údajmi, ktoré získali inštitúcie a orgány Únie. Cieľom týchto predpisov je ochrana týchto osôb proti prípadnému protiprávnemu spravovaniu údajov, ktoré sa ich dotýkajú (rozsudok z 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisia, T-259/03, neuverejnený, EU:T:2007:254, body 210 a 232).

– O prvej, druhej a tretej časti žalobného dôvodu, ktorý sa zakladá na porušení článkov 4, 5, 7, 8 a 12 nariadenia č. 45/2001, povinnosti ochrany dôvernosti, služobného tajomstva, práva na súkromný život, ako aj práva na riadnu správu vecí verejných a osobitne článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1073/99 a článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2185/96

52 Najprv je potrebné pripomenúť, že článok 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 stanovuje, že „osobné údaje“ znamenajú „akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby“ a že „identifikovateľná osoba je ten, kto môže byť priamo alebo nepriamo identifikovaný s odvolaním sa na identifikačné číslo, alebo na jeden alebo viacero faktorov špecifických pre jeho alebo jej fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo spoločenskú identitu“. Článok 2 písm. b)

uvedeného nariadenia definuje „spracovávanie osobných údajov“ ako „akúkoľvek operáciu alebo súbor operácií, ktoré sa s osobnými údajmi vykonávajú, či už automatizovane alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uchovanie, úprava alebo zmena, vyvolanie, konzultácia, použitie, zverejnenie prenosom, rozširovaním alebo iným sprístupnením, zoradením alebo kombináciou, blokovaním, vymazaním alebo zničením“.

53 Podľa judikatúry postúpenie takýchto informácií spadá pod definíciu „spracovávanie“ v zmysle článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001 (rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, body 68 a 69, a zo 7. júla 2011, Valero Jordana/Komisia, T-161/04, neuverejnený, EU:T:2011:337, bod 91). V prejednávanom prípade sa musí zvážiť, či informácie týkajúce sa žalobcu sú „osobné údaje“ a či došlo k ich „spracovávaniu“ v zmysle vyššie uvedených ustanovení, a to tak Komisiou ako aj OLAF-om, čo účastníci konania nepopierajú.

*[omissis]*

59 Po prvé je potrebné preskúmať námietku, podľa ktorej nebola splnená žiadna z podmienok uvedených v článku 5 nariadenia č. 45/2001.

60 Pokiaľ ide o informácie od OLAF-u, ktoré boli doručené Komisii a gréckym vnútroštátnym orgánom, je potrebné pripomenúť, že v zásade OLAF vykonáva službu vo verejnom záujme v zmysle článku 5 písm. a) nariadenia č. 45/2001. V prejednávanom prípade spracovávanie osobných údajov žalobcu spadá do rámca vyšetrovania vedeného úradom OLAF na účely zistenia existencie prípadného podvodu, ktorý by ohrozil finančné záujmy Únie. Takéto spracovávanie údajov zo strany OLAF-u teda bolo potrebné na výkon jeho úloh. Preto je potrebné sa domnievať, že postúpenie informácie od OLAF-u Komisii a gréckym vnútroštátnym orgánom bolo vykonané vo verejnom záujme. OLAF teda neprekročil hranice voľnej úvahy, ktorou disponoval v rámci článku 5 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

61 Pokiaľ ide o postúpenie informácií od Komisie spoločnosti Zenon, je potrebné konštatovať, že v zásade je takéto postúpenie v súlade s článkom 5 nariadenia č. 45/2001.

62 Je legitímne, keď Komisia adresovala spoločnosti Zenon správu o konečnom audite, ktorá obsahuje závery vychádzajúce z výňatkov správy OLAF-u obsahujúcej informácie obsiahnuté v správe OLAF-u z misie, v správe OLAF-u týkajúcej sa kontrol vykonávaných na mieste u spoločnosti Comeng v dňoch 25. a 26. februára 2010, v písomnej zápisnici o vypočutí riaditeľa spoločnosti Comeng a v dokumentoch skenovaných počas vyšetrovania na mieste vyšetrovateľmi OLAF-u so súhlasom riaditeľa spoločnosti Comeng a postúpených od OLAF-u v prospech GR Informačná spoločnosť 4. mája 2010.

63 Tieto informácie dovolili Komisii potvrdiť, že spoločnosť Zenon nedodržala ustanovenia obsiahnuté v zmluvách FP6 uzatvorených na účely realizácie šiesteho rámcového programu a zamietnuť všetky náklady požadované spoločnosťou Zenon v tomto kontexte.

64 Bez uvedenia záverov, ku ktorým dospel OLAF v správe o konečnom audite Komisie, by Komisia nemohla odôvodniť dôvod, pre ktorý vykonala úpravu v súvislosti so spoločnosťou Zenon. V tomto kontexte nemožno vytýkať GR Informačná spoločnosť, že postúpilo správu o konečnom audite spoločnosti Zenon, obsahujúcu informácie, o ktorých sa musela nevyhnutne dozvedieť, aby pochopila motívy, pre ktoré bola potrebná finančná úprava. Z toho dôvodu nie je možné ani tvrdiť, že postúpenie takejto správy obsahujúcej informácie týkajúce sa vyšetrovania vedeného OLAF-om spoločnosti Zenon nebolo v zásade v súlade s článkom 5 nariadenia č. 45/2001.

65 Je potrebné spresniť, že medzi informáciami, ktoré OLAF zozbieral a ktoré boli opätovne uvedené v správe o konečnom audite vypracovanom GR Informačná spoločnosť, je uvedené meno žalobcu v kontexte bankových transakcií vykonaných v rokoch 2002 až 2006 v mene spoločnosti Comeng na základe príkazu žalobcu a ktoré boli potrebné na preukázanie, že tieto bankové transakcie nemajú

žiadne prepojenie s realizáciou zmlúv FP6 uzatvorených pre vykonanie šiesteho rámcového programu. Správa o audite uvádza tiež meno žalobcu v rámci finančných operácií vykonaných v tom istom období v prospech iných spoločností vlastnených alebo kontrolovaných týmto žalobcom a spresňuje, že žalobca nepreukázal, že tieto transakcie sa uskutočnili v rámci realizácie zmlúv spoločnosťou Zenon uzavretých na vykonanie šiesteho rámcového programu. Takáto informácia sa javí tiež potrebná pre odôvodnenie neexistencie prepojenia medzi týmito transakciami a realizáciou zmlúv FP6 spoločnosťou Zenon. Zo správy o audite okrem toho vyplýva, že to bol žalobca, ktorý sa rozhodol použiť spoločnosť Comeng na zaslanie faktúr spoločnosti Zenon a na vykonanie bankových operácií medzi touto naposledy uvedenou spoločnosťou a spoločnosťou Comeng. Je potrebné konštatovať, že tieto informácie možno odvodiť z e-mailu z 29. septembra 2010, ktorý žalobca adresoval novému riaditeľovi spoločnosti Zenon a boli postúpené Komisii novými akcionármi tejto spoločnosti. Žalobca uviedol, že použil spoločnosť Comeng na zvýšenie zisku o 10 % bez toho, aby utrpela stratu. Tieto údaje tak umožnili Komisii v prvom rade potvrdiť, že žaloba podaná spoločnosťou Comeng v rámci realizácie zmlúv uzatvorených na vykonanie šiesteho rámcového programu nebola „omyl“, ale úmyselný akt, ďalej zamietnuť tézu jednoduchého omylu vo výpočtoch, zrušiť návrh na jednoduchú opravu výpočtu personálnych nákladov podaný spoločnosťou Zenon v jej liste z 18. októbra 2010, a teda odôvodniť rozsah finančnej úpravy rozdielov vykonanej v porovnaní so spoločnosťou Zenon. Nejaví sa preto, že by bolo postúpenie týchto informácií spoločnosti Zenon prostredníctvom správy o audite v rozpore s článkom 5 nariadenia č. 45/2001.

*[omissis]*

67 Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia uvádzané žalobcom, tvrdí, že článok 5 písm. a) a b) nariadenia č. 45/2001 nebol dodržaný z dôvodu, že je treťou osobou vo vzťahu k zmluvám uzatvoreným medzi spoločnosťou Zenon a Úniou a že žiadne ustanovenie práva Únie nedovoľuje Komisii spracúvať osobné údaje tretích osôb. Ako zdôrazňuje správne Komisia, treba zdôrazniť, že v rozhodujúcom momente bol žalobca riaditeľom spoločnosti Zenon, ako aj jeho právny zástupca pre niekoľko zmlúv FP6 uzatvorených pre vykonanie šiesteho rámcového programu a že bol generálnym riaditeľom spoločnosti Comeng do roku 2006, ako aj jej posledným vlastníkom.

68 Okrem toho žalobca tvrdí, že Komisia konala v rámci zmlúv FP6 ako zmluvná strana a nie ako verejný orgán, keď adresovala správu o konečnom audite spoločnosti Zenon a z toho nevyhnutne vyplýva, že žiadna z podmienok citovaných v článku 5 nariadenia č. 45/2001 nebola splnená. Tvrdenie žalobcu sa musí chápať v tom zmysle, že správa o konečnom audite je súčasťou čisto zmluvného rámca a že uvedená správa bola neoddeliteľnou súčasťou tohto rámca, a preto GR Informačná spoločnosť nemohlo postúpiť osobné údaje žalobcu v tomto kontexte spoločnosti Zenon.

69 Správa o uvedenom audite je súčasťou zmluvného rámca. Avšak závery tohto auditu boli založené na informáciách obsiahnutých v správe OLAF-u, ktorý vykonáva svoje právomoci vo verejnom záujme v zmysle článku 5 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

70 Z toho dôvodu sa námietka, podľa ktorej nebola splnená žiadna z podmienok, ktorá bola uvedená v článku 5 nariadenia č. 45/2001, musí zamietnuť.

71 Po druhé žalobca nesprávne tvrdí, že ak aj OLAF mal právo zbierať osobné údaje, ktoré sa ho dotýkajú, v každom prípade porušil články 7 a 8 nariadenia č. 45/2001 tým, že ich oznámil rôznym GR Komisie, gréckym vnútroštátnym orgánom, spoločnosti Zenon a jej zamestnancom, ako aj spoločnosti Comeng a jej zamestnancom.

72 Prenos informácií OLAF-om smerom ku GR Informačná spoločnosť bol potrebný na legitímny výkon úlohy spadajúcej do právomoci generálneho riaditeľstva. Závery uvedeného konečného auditu mohli byť vypracované na základe informácií poskytnutých OLAF-om. Tieto údaje dovolili GR Informačná spoločnosť konštatovať, že zvýšenie personálnych nákladov súviselo s personálnymi nákladmi fakturovanými spoločnosťou Comeng a že podmienky upravené v článku II.6 zmluvných typov

šiesteho rámcového programu neboli dodržané, keďže náklady, ktoré boli predstavené ako náklady na „interné konzultácie“ boli v skutočnosti náklady na subdodávateľov. Zároveň, vychádzajúc z týchto informácií, Komisia potom uskutočnila úpravu nákladov. V dôsledku toho nedošlo k porušeniu článku 7 nariadenia č. 45/2001.

73 Okrem toho žalobca vytýka GR Informačná spoločnosť, že postúpilo správu o konečnom audite GR „Energetika a doprava“ a GR „Podnikanie a priemysel“ a že tak postúpilo osobné informácie.

74 Je potrebné zdôrazniť, že v odpovedi na otázku položenú v tejto veci Komisii, táto uviedla, že GR „Podnikanie a priemysel“ a GR „Energetika a doprava“ sú súčasťou generálnych riaditeľstiev pôsobiacich v oblasti výskumu, ktoré spravujú rámcové programy výskumu. Komisia spresnila, že výmeny informácií týkajúcich sa správ o audite v rámci generálnych riaditeľstiev pôsobiacich v oblasti výskumu sú bežnou praxou určenou na ochranu finančných záujmov Únie a zabezpečenie koherentného uplatnenia rámcových programov, keďže oprávnené osoby sú veľmi často súčasťou viacerých zmlúv o grantoch spravovaných odlišnými generálnymi riaditeľstvami.

75 Doručenie správy o konečnom audite obsahujúcej osobné informácie o žalobcovi GR „Podnikanie a priemysel“ a GR „Energetika a doprava“ neporušuje článok 7 nariadenia č. 45/2001. Pri zohľadnení úlohy, ktorú hrajú tieto dve GR patriace do generálnych riaditeľstiev pôsobiacich v oblasti výskumu v rámci uplatnenia šiesteho rámcového programu, je potrebné sa domnievať, ako sa zdôrazňuje v bode 65 vyššie, že prenos osobných informácií bol potrebný na legitímny výkon úloh vyplývajúcich z ich kompetencie.

76 Žalobca taktiež poukazuje na porušenie článku 8 nariadenia č. 45/2001. Tvrdí, že OLAF mal preukázať v rámci prenosu informácií príslušným orgánom členského štátu spadajúceho do rámca smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355), že údaje sú nevyhnutné pre výkon úlohy vo verejnom záujme. Toto tvrdenie treba zamietnuť. Je zjavné, že informácie, ktoré zozbieral OLAF – najmä tie, ktoré sú obsiahnuté v správe o konečnom audite Komisie –, ktoré boli postúpené gréckym vnútroštátnym orgánom, boli svojou povahou nevyhnutné na to, aby tieto orgány mohli vykonávať svoje úlohy verejného záujmu vo veci stíhania za prípadné trestné činy, ktorých sa údajne dopustil žalobca pri výkone zmlúv uzatvorených na realizáciu šiesteho rámcového programu.

77 Po tretie námietku založenú na článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1073/99 a článku 8 nariadenia č. 2185/96 treba zamietnuť. Tieto ustanovenia, vnímané spoločne, v podstate stanovujú, že nadobudnuté informácie v rámci externých vyšetrovaní spadajú do služobného tajomstva a patria pod ochranu poskytnutú osobným informáciám. Doručením informácií uvedených v bodoch 62 a 65 vyššie spoločnosti Zenon Komisia iba potvrdila, čo už žalobca oznámil novému generálnemu riaditeľovi spoločnosti Zenon vo svojom e-maile z 29. septembra 2010 a to, že využil spoločnosť Comeng na účely zvýšenia zisku. Žalobca tak pripustil, že bol zámerne uplatnený mechanizmus subdodávok a že situácia nevznikla na základe chyby vo výpočtoch. Navyše a ako sa uvádza v bodoch 62 a 65 vyššie, tieto informácie museli byť nevyhnutne postúpené spoločnosti Zenon, aby sa mohla zamietnuť téza o jednoduchej chybe výpočtu a aby bol pri rovnakej príležitosti zamietnutý návrh obyčajnej opravy výpočtu personálnych nákladov formulovaný touto spoločnosťou v jej liste z 18. októbra 2010 zaslanom Komisii.

78 Po štvrté žalobca márne zdôrazňuje, že článok 12 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 bol tiež porušený z dôvodu, že nikdy nebol informovaný o postúpení svojich osobných údajov. Je potrebné konštatovať, že OLAF rozhodol postúpiť informáciu o žalobcovi 31. marca 2010. Článok 20 nariadenia č. 45/2001 stanovuje, že „inštitúcie a orgány spoločenstva môžu obmedzovať uplatňovanie… článku 12 ods. 1,… ak takéto obmedzenia predstavujú opatrenie nevyhnutné na zabezpečenie: a) prevencie, vyšetrovania, objasňovania a stíhania trestných činov“. V tomto prípade, ako zdôrazňuje Komisia, postúpenie informácie žalobcu môže byť ľahko odôvodnené nevyhnutnosťou zabezpečiť vyšetrovanie, objasňovanie

a stíhanie trestných činov, ako aj snahou vyhnúť sa vážnemu riziku zničenia dôkazov, ak by sa žalobca dozvedel o vyšetrovaní OLAF-u. Žalobca bol následne viackrát riadne informovaný o zaobchádzaní s jeho údajmi OLAF-om, v tomto prípade pri predvolaní na výsluch, počas samotného vypočúvania a pri skončení vyšetrovania.

79 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá a druhá časť žalobného dôvodu založené na porušení článkov 4, 5, 7, 8 a 12 nariadenia č. 45/2001 sa musia zamietnuť. Taktiež je potrebné zamietnuť tretiu časť žalobného dôvodu založenú na porušení povinnosti ochrany služobného tajomstva a dôvernosti osobných údajov, nachádzajúcich sa v podstate v článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1073/99 a v článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 vykladaných spoločne.

– O štvrtej časti žalobného dôvodu založenej na protiprávnom zaobchádzaní s osobnými údajmi žalobcu zo strany GR Informačná spoločnosť počas finančného auditu uskutočneného v rámci zmlúv

80 Žalobca si myslí, že audity, na ktorých sa zakladá vyšetrovanie OLAF-u, sú poznačené nezákonnosťou, keďže žiadny právny predpis neoprávňuje Komisiu zaobchádzať s osobnými údajmi počas finančných auditov uskutočnených v rámci zmlúv. Žiadne z kritérií článku 5 písm. a) až c) a e) nariadenia č. 45/2001 nebolo splnené. Taktiež bol porušený článok 5 písm. d) toho istého nariadenia, pokiaľ ide o súhlas žalobcu so zaobchádzaním s osobnými údajmi, ktorý nebol vyžiadaný. Článok 12 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 bol tiež porušený, keďže žalobca nikdy nebol informovaný o postúpení uvedených informácií.

81 GR Informačná spoločnosť sa v podstate vyčíta na jednej strane, že zaobchádzalo s osobnými údajmi počas auditu v rozpore s článkom 5 nariadenia č. 45/2001 a na druhej strane, že ich postúpilo OLAF-u.

82 Po prvé, pokiaľ ide o námietku adresovanú GR Informačná spoločnosť, že zaobchádzalo s osobnými údajmi v rozpore s článkom 5 nariadenia č. 45/2001, je potrebné zdôrazniť, že audit bol uskutočnený na účely overenia, či bola zmluva správne realizovaná. Komisia nepopiera, že v tomto rámci zaobchádzala s osobnými údajmi. Avšak správne zdôrazňuje, že zmluva upravuje, že oprávnené osoby šiesteho rámcového programu musia uviesť reálne personálne náklady, teda hodiny efektívne odpracované osobami vykonávajúcimi priamo práce a hodinové náklady konzultantov. Je preto legitímne, že Komisia mala prístup k určitým osobným údajom na účely vykonania auditu účinným spôsobom.

83 V tejto súvislosti je v správe o pôvodnom audite uvedené, že audítori konštatovali, že konzultanti predstavení ako zamestnanci spoločnosti Zenon sa javili byť v skutočnosti konzultantmi inej spoločnosti, teda spoločnosti Comeng, že existovala zmluva medzi týmito dvoma spoločnosťami v tejto súvislosti a že zamestnávanie týchto konzultantov malo vplyv na personálne náklady, pričom hodinová tarifa naposledy uvedených sa javí podstatne vyššia než tá, ktorú mali zamestnanci spoločnosti Zenon. V odpovedi na toto konštatovanie spoločnosť Zenon poznamenala, že realizácia zmluvy vyžadovala vyššiu úroveň vedeckých znalostí, a preto musela využiť konzultantov spoločnosti Comeng, ktorí disponovali súvisiacimi osobitnými znalosťami a kompetenciami. V tomto kontexte a ako zdôrazňuje Komisia, majú mať audítori prístup ku všetkým informáciám, aby bolo možné posúdiť individuálne personálne náklady osôb pracujúcich na projekte na účely určenia, či sa personálne náklady neodchyľujú v značnej miere od reálnych nákladov. Z toho vyplýva, že spracovávanie osobných údajov je potrebné, a že anonymné údaje by nedovolili audítorom vykonať účinným spôsobom ich úlohy.

84 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že meno žalobcu sa objavuje iba v prílohe 2 správy o pôvodnom audite v tabuľke vymenúvajúcej členov personálu a ich hodiny plnenia v rámci európskych projektov, do ktorých je zapojená spoločnosť Zenon. Naopak, vôbec sa nespomínajú iné osobné informácie týkajúce sa žalobcu, ktoré vytvárajú predpoklad, že tento žalobca bol zodpovedný alebo spoluzodpovedný za nezrovnalosť alebo podvod.

85 Pri zohľadnení povahy osobných údajov a okolností v tomto prípade je potrebné určiť, že zaobchádzať s týmito informáciami Komisia potrebovala na vykonanie svojich úloh, ktoré zahŕňajú ochranu finančných záujmov Únie a spĺňajú tiež podmienku upravenú v článku 5 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

86 Po druhé, pokiaľ ide o námietku adresovanú GR Informačná spoločnosť, že preniesla osobné údaje OLAF-u, je potrebné zdôrazniť, že správa o pôvodnom audite uvádza, že konštatovania týkajúce sa používania konzultantov tretej spoločnosti odhaľujú potenciálne systematickú prax. Z toho vyplýva, že Komisia mohla legitímne položiť otázku o existencii podvodov alebo potenciálnych nezrovnalostí.

87 Ako správne zdôrazňuje Komisia, zmluvný rámec nie je rozhodujúci, ak ide o otázku podvodov alebo potenciálnych nezrovnalostí. V takomto kontexte Komisia môže zákonne informovať OLAF o spornej situácii a doručiť mu informácie nadobudnuté v rámci auditu. Prenos osobných údajov OLAF-u bolo pre neho potrebné na výkon jeho úlohy pozostávajúcej v ochrane finančných záujmov Únie a zodpovedá tiež podmienke upravenej v článku 7 nariadenia č. 45/2001. Prijatie tvrdenia žalobcu by viedlo k záveru, že Komisia, hoci by sama mala podozrenie z podvodu, by nemohla upozorniť OLAF z dôvodu, že je vo zmluvnom vzťahu s podnikom, ktorého sa tieto podozrenia týkajú. Takýto výklad by bol v zjavnom rozpore s potrebou zabezpečiť ochranu finančných záujmov Únie proti podvodom a iným nezrovnalostiam. Okrem toho správa o pôvodnom audite uvádza meno žalobcu iba v pozícii konzultanta a neuvádza v súvislosti s ním podozrenie z podvodu.

88 Taktiež sa musí zamietnuť tvrdenie, podľa ktorého bol porušený článok 4 ods. 1 písm. b) a e) a článok 6 nariadenia č. 45/2001 z údajného dôvodu, že informácie týkajúce sa spoločnosti Zenon a predmetných projektov neboli viac držané na ich pôvodný účel (ktorým bolo preskúmať, či tento podnik dodržal finančné podmienky zmluvy), keď ich GR Informačná spoločnosť postúpilo OLAF-u.

89 Je potrebné pripomenúť, že v zmysle článku 4 nariadenia č. 45/2001 „osobné údaje musia byť: a) spracovávané spravodlivo a zákonne; b) zhromažďované na konkrétne, explicitné a legitímne účely a ďalej nespracovávané spôsobom nezlučiteľným s týmito účelmi…; e) uchované vo forme, ktorá umožňuje identifikáciu dotknutej osoby po obdobie nie dlhšie ako nevyhnutné na účely, na ktoré boli zozbierané alebo na ktoré boli ďalej spracované“. Článok 6 bod 1 toho istého nariadenia stanovuje, že „osobné údaje sa spracujú na účely iné ako tie, na ktoré boli zhromaždené, iba vtedy, ak je zmena výslovne povolená vnútornými pravidlami inštitúcie alebo orgánu spoločenstva“.

90 V prejednávanom prípade predstavuje ochrana finančných záujmov Únie cieľ, pre ktorý zhromažďovala Komisia údaje od spoločnosti Zenon a pre ktorý ho doručila na OLAF.

91 Žalobca tvrdí, že článok 4 nariadenia č. 45/2001 bol porušený z toho dôvodu, že finančné záujmy Únie by boli dostatočne chránené, ak by ho OLAF a GR Informačná spoločnosť menovite neoznačili v záverečnej vyšetrovacej správe a v správach o audite doručených gréckym orgánom. Podľa neho uvedenie jeho mena nebolo nevyhnutné, pretože grécke úrady boli príslušné určiť zodpovednosť členov správnej rady spoločnosti Zenon a nechať ich niesť následky súvisiace s touto zodpovednosťou.

92 Táto námietka nie je dôvodná. Jednak uvedenie mena žalobcu a vzťahov medzi spoločnosťou Comeng a spoločnosťou Zenon v čase, keď bol členom jej štatutárneho orgánu Komisii dovolilo odôvodniť v tejto etape dôvody, pre ktoré uložila finančnú úpravu spoločnosti Zenon v rámci realizácie zmlúv šiesteho rámcového programu. Na druhej strane skutočnosť, že meno žalobcu bolo uvedené, nemá

vplyv na právomoc príslušných gréckych úradov, aby samostatne určili prípadnú zodpovednosť členov správnej rady spoločnosti Zenon. Zhromažďovanie a spracovávanie osobných údajov týkajúcich sa žalobcu bolo teda potrebné a neporušilo ustanovenia článku 4 nariadenia č. 45/2001.

93 Z toho vyplýva, že štvrtá časť žalobného dôvodu, ktorá je založená na protiprávnom zaobchádzaní s osobnými údajmi počas finančných auditov uskutočnených v rámci zmlúv, sa musí zamietnuť.

– O piatej časti žalobného dôvodu založenej na porušení článkov 25, 27 a 28 nariadenia č. 45/2001

94 Podľa žalobcu boli porušené články 25, 27 a 28 nariadenia č. 45/2001 z toho dôvodu, že úradník pre ochranu údajov nebol informovaný o spracovávaní osobných údajov a že OLAF nepožiadal EDPS vykonať predbežné kontroly.

*[omissis]*

98 Pokiaľ ide o článok 25 ods. 1 nariadenia č. 45/2001, žalobca zdôrazňuje bez toho, aby to bolo spochybnené Komisiou, že GR Informačná spoločnosť začalo predkladať oznámenia o spracovávaní osobných údajov úradníkovi pre ochranu údajov od roku 2011.

99 Komisia odkazuje na vyhlásenie o ochrane osobných údajov pre externé vyšetrovania, aby preukázala, že dodržala povinnosť predbežného oznámenia, ktorú jej ukladá článok 25 ods. 1 nariadenia č. 45/2001. Žalobca však zdôrazňuje, že dokument, o ktorý sa opiera Komisia, bol v skutočnosti doručený 18. júna 2013, a teda nemá relevanciu, pokiaľ ide o posúdenie dodržania vyššie spomínaných ustanovení. Komisia sa snaží toto oneskorenie odôvodniť tým, že postupy požadované v článku 25 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 sa môžu uskutočniť iba postupne a že EDPS usúdil v rozhodnutí, ktoré sa týka neskorého oznámenia, že neexistuje žiadny dôvod, ktorý by oprávňoval dospieť k záveru, že došlo k porušeniu vyššie uvedeného nariadenia, pokiaľ došlo k odstráneniu porušenia.

100 Nedá sa však pripustiť, že náprava situácie dovoľuje dospieť k záveru o neexistencii porušenia. Článok 25 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 bol porušený, keďže oznámenie údajov sa uskutočnilo po ich spracovaní. Je preto treba dospieť k záveru, že Komisia porušila právnu normu, ktorej predmetom úpravy bolo udeliť práva osobám dotknutým osobnými údajmi, ktoré majú k dispozícii orgány a inštitúcie Únie (pozri judikatúru citovanú v bode 51 vyššie). Vzniká otázka, či sa takéto porušenie môže považovať za dostatočne závažné v zmysle judikatúry uvedenej vyššie v bode 42. V tejto súvislosti je jednak potrebné zdôrazniť, že uplatnením nariadenia č. 45/2001 úradník pre ochranu údajov má za úlohu kontrolovať, či spracovávanie osobných údajov nepoškodzuje práva a slobody osôb dotknutých týmto spracovávaním. V tomto kontexte je najmä jeho úlohou upozorňovať EDPS na spracovávanie informácií, ktoré je spôsobilé predstavovať riziko v zmysle článku 27 nariadenia č. 45/2001. Z toho vyplýva, že ak nebol informovaný o zaobchádzaní s údajmi, nemohol sám informovať EDPS, a teda nemohol splniť účinne základnú úlohu dohľadu, ktorú mu pridelil európsky normotvorca.

101 Na druhej strane je potrebné pripomenúť, ako uvádza odôvodnenie 14 nariadenia č. 45/2001, že tieto ustanovenia sa uplatnia na každé spracovávanie osobných údajov vykonané týmito orgánmi. Orgány a inštitúcie Únie nedisponujú žiadnou voľnou úvahou pre uplatnenie nariadenia č. 45/2001.

102 Pri zohľadnení týchto skutočností, teda podstatného charakteru dohľadu úradníka pre ochranu údajov a neexistencie voľnej úvahy orgánov a inštitúcií Únie, je potrebné konštatovať, že samotné porušenie článku 25 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 v prejednávanom prípade postačuje na určenie, že existuje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej predmetom je udelenie práv jednotlivcom.

103 V tomto kontexte Komisia tvrdí zbytočne, že v rozhodnutí zo 17. mája 2014 dospel EDPS k názoru, že meškanie s postupnou implementáciou nariadenia č. 45/2001 bolo spôsobené odlišnými etapami, ktoré vyžaduje samotné nariadenie, a ktoré sú súčasťou jeho ustanovení. Takéto odôvodnenie neumožňuje spochybniť záver, podľa ktorého sa v prejednávanom prípade Komisia dopustila dostatočne závažného porušenia právnej normy.

104 Otázka, do akej miery toto porušenie spôsobilo ujmu žalobcovi, bude preskúmaná v bode 247 nižšie.

105 Ďalej sa žalobca dovoláva porušenia článku 27 nariadenia č. 45/2001 z toho dôvodu, že spracovania požadované v rámci auditov nepodliehali predbežnej kontrole EDPS. Na jednej strane je potrebné zdôrazniť, že žalobca nepredložil žiadny argument na účely preukázania, že audity sa musia považovať za spracovávanie spôsobilé ohroziť práva a slobody dotknutých osôb z titulu svojej povahy, ich rozsahu a ich účelu. Na druhej strane interpretácia vyššie uvedeného ustanovenia, ako ju zastáva Komisia, sa musí prijať. Komisia správne poznamenala, že predbežné oznámenie EDPS sa nevyžaduje v prípade takých auditov, aké boli vykonané v prejednávanom prípade, keďže spracovávania nie sú spôsobilé osobitne ohroziť práva a slobody dotknutých osôb z titulu svojej povahy, ich rozsahu a ich účelu. Je potrebné zdôrazniť, že prioritným účelom auditu vykonaného Komisiou bolo overiť správnu realizáciu zmluvy a riadnu povahu finančných transakcií vykonaných pri uplatnení financovaného projektu a nie objaviť prípadné podvody, ktoré by mohli dať podnet k začatiu vyšetrovania OLAF-om.

106 Je pravda, že na to, aby sa audit mohol realizovať účinným a užitočným spôsobom a aby z toho mohli byť vyvodené príslušné závery, je potrebné zhromažďovanie a analyzovanie osobných údajov. Toto však neznamená nevyhnutnosť predbežnej kontroly upravenej v článku 27 nariadenia č. 45/2001, vzhľadom na účel auditu. V prejednávanom prípade spracovával audítor osobné údaje žalobcu a iných konzultantov, teda údaje, ktoré sa týkajú ich úloh, počtu hodín, ktoré odpracovali, ako aj priamych personálnych poplatkov súvisiacich s ich hodinovými nákladmi. Účel spracovávania nespočíva ani v hodnotení individuálnych výkonov žalobcu a ostaných konzultantov, ani v identifikácii prípadného podvodu. Z toho vyplýva, že uskutočnenie predbežnej kontroly upravenej v článku 27 nariadenia č. 45/2001 nebolo v prejednávanom prípade potrebné a že toto ustanovenie nemohlo byť porušené.

107 V tomto kontexte je užitočné zdôrazniť, že uskutočnenie predbežnej kontroly EDPS na základe článku 27 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 je potrebné v prípade spracovávania informácií obsiahnutých vo vyšetrovacej správe OLAF-u, keďže toto spracovávanie môže viesť OLAF k podozreniu, že došlo k porušeniu predpisov.

108 Pokiaľ ide v tejto súvislosti o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého OLAF nepožiadal EDPS, aby vykonal predbežné preskúmanie jeho kontrol a jeho inšpekcií na mieste a porušil tak článok 27 nariadenia č. 45/2001, Komisia tvrdí, že vyšetrovanie, ktoré vedie OLAF, je v súlade s radami formulovanými vo viacerých oznámeniach (zo 4. októbra 2007 a z 3. februára 2012) pochádzajúcich od EDPS a že externé vyšetrovania OLAF-u boli predmetom oznámenia tohto úradu zo 4. októbra 2007, teda pred externým vyšetrovaním dotknutého projektu v prejednávanom prípade. Žalobca sa však domnieva, že právny základ oznámenia zo 4. októbra 2007, teda články 18 a 20 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2321/2002 zo 16. decembra 2002 týkajúceho sa pravidiel účasti podnikov, výskumných ústavov a univerzít a šírenia výsledkov výskumu pri vykonávaní šiesteho rámcového programu Európskeho spoločenstva (2002–2006) (Ú. v. ES L 355, 2002, s. 23; Mim. vyd. 13/031 s. 46) nestačí pre odôvodnenie externých vyšetrovaní OLAF v prípade projektov šiesteho rámcového programu. Pokiaľ ide o oznámenie z 3. februára 2012, na ktoré tiež Komisia odkazuje, nie je dôležité, pokiaľ ide o kontrolu vykonanú u spoločnosti Comeng vo februári 2010.

109 Je potrebné zdôrazniť, že EDPS zaujal stanovisko 4. októbra 2007 a týkalo sa externých vyšetrovaní OLAF týkajúcich sa najmä šiesteho rámcového programu. Tvrdenie žalobcu je skutkovo nepodložené.

110 Navyše toto tvrdenie je právne nepodložené. V tejto súvislosti článok 20 nariadenia č. 2321/2002 stanovuje toto:

„Ochrana finančných záujmov Spoločenstva

Komisia zaistí, aby sa pri vykonávaní nepriamych opatrení chránili finančné záujmy spoločenstva účinnými kontrolami a odstrašujúcimi opatreniami a, ak sa zistia nezrovnalosti, sankciami, ktoré sú účinné, primerané a odradzujúce v súlade s nariadením Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 a (ES, Euratom) č. 2185/96 a s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999.“

111 Toto ustanovenie sa týka nariadenia č. 1073/1999 a predstavuje adekvátny právny základ pre umožnenie toho, aby OLAF mohol vykonávať kontroly a inšpekcie na mieste. V tejto súvislosti žalobca neuvádza, v čom je tento výklad chybný a uspokojuje sa s uvedením, že článok 20 vyššie uvedeného nariadenia neumožňuje OLAF-u viesť externé vyšetrovania zmluvných strán projektov šiesteho rámcového programu.

112 Žalobca okrem toho zdôrazňuje, že externé finančné audity predstavujú administratívne opatrenia voči dotknutým konzultantom a že oznámenie EDPS z titulu článku 28 nariadenia č. 45/2001 je potrebné. Žalobca však neuvádza, ako bude vyššie uvedené ustanovenie v prejednávanom prípade uplatniteľné. Preto by sa mal tento argument zamietnuť.

113 Žalobca napokon tvrdí, že oznámenie dokumentu uskutočnené 2. februára 2011 úradníkovi pre ochranu údajov je porušením článku 25 nariadenia č. 45/2001 z toho dôvodu, že tento dokument obsahuje dve klamlivé vyhlásenia, jedno sa týka oznámenia EDPS, ktorým sa dospelo k záveru o neuplatnení článku 27 nariadenia č. 45/2001, druhé sa týka neuvedenia mena „subdodávateľa“ (pozri body 152 až 155 vyššie).

114 Pokiaľ ide o prvé údajne klamlivé vyhlásenie, z bodov 105 a 106 vyššie vyplýva, že článok 27 nariadenia č. 45/2001 nebol v žiadnom prípade uplatniteľný v prejednávanom prípade. Oznámenie preto neobsahuje žiadnu chybu v tomto smere.

115 Pokiaľ ide o druhé údajne klamlivé vyhlásenie týkajúce sa bodu 3 oznámenia, týkajúce sa „subdodávateľov“, neexistencia vysloveného odkazu na subdodávateľa umožňuje sa domnievať, že oznámenie je nepresné, a nie že je klamlivé. Preto nie je možné dospieť k názoru, že článok 25 nariadenia č. 45/2001 bol z dôvodu tejto nepresnosti porušený.

116 Z bodov 98 až 102 vyššie vyplýva, že žalobný dôvod sa musí prijať, pokiaľ sa týka porušenia článku 25 nariadenia č. 45/2001, a vo zvyšnej časti musí byť zamietnutý.

O prvom dôvode založenom na zneužití právomoci OLAF-om *[omissis]*

– O právomoci OLAF-u viesť vyšetrovanie týkajúce sa výkonu zmluvy

128 Žalobca v podstate zdôrazňuje, že OLAF nebol príslušný viesť vyšetrovanie týkajúce sa výkonu zmluvy podpísanej na účely realizácie rámcového programu.

129 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že článok 310 ods. 6 ZFEÚ stanovuje, že „Únia a členské štáty bojujú v súlade s článkom 325 proti podvodom a akýmkoľvek iným protiprávnym konaniam, ktoré poškodzujú finančné záujmy Únie“ a že článok 325 ZFEÚ o boji proti podvodom stanovuje, že „Únia a členské štáty zamedzia podvody a iné protiprávne konanie poškodzujúce finančné záujmy Únie prostredníctvom opatrení…, čo má pôsobiť odradzujúco a tak, aby to poskytlo, v členských štátoch, inštitúciách, orgánoch, úradoch a agentúrach Únie účinnú ochranu“.

130 Je potrebné zdôrazniť, že dôležitá časť fondov Únie sa každý rok stratí pre podvody a iné nezrovnalosti spôsobené fyzickými a právnickými osobami a že orgány Únie a členské štáty zverili Únii osobitný právny základ na účely konania v oblasti prevencie podvodu, vytvorili administratívne štruktúry a prijali legislatívne opatrenia určené na predchádzanie podvodom spáchaným individuálnymi adresátmi fondov Únie v členských štátoch alebo členmi a personálom orgánov a úradov a agentúr Únie (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Komisia/EIB, C-15/00, EU:C:2002:557, bod 4).

131 S týmto cieľom bol OLAF zriadený rozhodnutím 1999/352. Článok 2 ods. 1 prvý pododsek uvedeného rozhodnutia stanovuje:

„[OLAF] je poverený vykonávaním právomocí Komisie pri uskutočňovaní vonkajších správnych vyšetrovaní s cieľom posilňovania boja proti podvodom, korupcii a akejkoľvek inej nezákonnej činnosti negatívne ovplyvňujúcej finančné záujmy spoločenstva, ako aj proti akémukoľvek inému konaniu alebo činnosti v rozpore s ustanoveniami spoločenstva.“

132 Pokiaľ ide o vyšetrovania uskutočnené OLAF-om, nariadenie č. 1073/1999 stanovuje vo svojom článku 1 toto:

„1. Aby sa zvýšila úroveň boja proti podvodom, korupcii a ostatným protiprávnym činnostiam poškodzujúcim finančné záujmy Európskeho spoločenstva, [OLAF]… vykonáva vyšetrovacie právomoci delegované na Komisiu predpismi spoločenstva, ako aj nariadeniami a dohodami platnými v týchto oblastiach.

2. [OLAF] poskytuje členským štátom pomoc od Komisie pri organizovaní úzkej a pravidelnej spolupráce medzi ich príslušnými orgánmi s cieľom koordinovať ich aktivity na účely ochrany finančných záujmov Európskeho spoločenstva pred podvodmi. [OLAF] prispieva k navrhovaniu a vypracúvaniu metód boja proti podvodom a ostatným protiprávnym konaním poškodzujúcim finančné záujmy Európskeho spoločenstva.“

133 Článok 2 nariadenia č. 1073/1999 definuje pojem „administratívne vyšetrovania“ nasledovne:

„V zmysle tohto nariadenia termín ‚administratívne vyšetrovania‘ (ďalej len ‚vyšetrovania‘) znamená všetky inšpekcie, kontroly a iné opatrenia uskutočňované zamestnancami [OLAF-u] pri plnení svojich povinností v súlade s článkami 3 a 4 zamerané na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 1 a v prípade potreby na zistenie protiprávneho charakteru vyšetrovaných činností. Týmito vyšetrovaniami nie sú dotknuté právomoci členských štátov uskutočňovať trestné konanie.“

134 Pod názvom „Externé vyšetrovania“ upravuje článok 3 nariadenia č. 1073/1999 nasledujúce:

„[OLAF] uplatňuje právomoci prenesené na Komisiu nariadením Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 vykonávať miestne kontroly a inšpekcie v členských štátoch a tiež, v súlade s platnými dohodami o spolupráci, v tretích krajinách.

V rámci svojej vyšetrovacej funkcie [OLAF] vykonáva kontroly a inšpekcie podľa článku 9 ods. 1 nariadenia (ES, Euratom) č. 2988/95 a podľa predpisov pre jednotlivé odvetvia uvedených v článku 9 ods. 2 vyššie uvedeného nariadenia v členských štátoch a v súlade s platnými dohodami o spolupráci v tretích krajinách.“

135 Pokiaľ ide o rozhodnutie začať vyšetrovanie, článok 5 prvá veta nariadenia č. 1073/1999 stanovuje, že „externé vyšetrovania sa začínajú rozhodnutím riaditeľa [OLAF-u] konajúceho z vlastného podnetu alebo na základe žiadosti dotknutého členského štátu“.

136 Pokiaľ ide o výkon vyšetrovaní, článok 6 nariadenia č. 1073/1999 definuje jeho podmienky nasledovne:

„1. Riaditeľ [OLAF-u] nariadi vykonať vyšetrovanie.

2. Zamestnanci [OLAF-u] plnia svoje úlohy po predložení písomného splnomocnenia preukazujúceho ich totožnosť a ich oprávnenie.

3. Zamestnanci [OLAF-u] sú vybavení pri každom zásahu písomným splnomocnením, ktoré vydáva riaditeľ a v ktorom je uvedený predmet vyšetrovania.

4. V priebehu miestnych inšpekcií a kontrol zamestnanci úradu zaujmú stanovisko pri dodržiavaní pravidiel a postupov, ktorými sa spravujú úradníci dotknutého členského štátu, služobného poriadku a rozhodnutí uvedených v druhom pododseku článku 4 ods. 1.

5. Vyšetrovania sa vykonávajú nepretržite po celé obdobie, ktoré musí byť úmerné okolnostiam a zložitosti prípadu.

6. Členské štáty zabezpečia, aby ich príslušné orgány poskytli, v súlade s vnútroštátnymi predpismi, potrebnú pomoc s cieľom umožniť zamestnancom [OLAF-u] plniť ich úlohu. Orgány a inštitúcie zabezpečia, aby ich členovia a personál poskytli potrebnú pomoc s cieľom umožniť pracovníkom úradu plniť ich úlohu; úrady a agentúry zabezpečia, aby ich riaditelia a personál konali podobne.“

137 Nariadenie č. 1073/1999 taktiež vo svojom článku 7 upravuje povinnosť pre orgány, inštitúcie, úrady a agentúry oznámiť bez meškania OLAF-u všetky informácie týkajúce sa prípadného podvodu alebo korupcie alebo akejkoľvek inej protiprávnej aktivity.

138 Vyšetrovacia správa a opatrenia uskutočnené po vyšetrovaniach sú upravené v článku 9 nariadenia č. 1073/1999 takto:

„1. [OLAF] po skončení ním vykonaného vyšetrovania vypracuje pod vedením riaditeľa správu, v ktorej sú špecifikované zistené skutočnosti, prípadná finančná strata a závery vyšetrovania, vrátane odporúčaní riaditeľa [OLAF-u] s ohľadom na postupy, ktoré majú byť uskutočnené.

2. Pri vypracúvaní týchto správ treba zohľadňovať procesné požiadavky zakotvené vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Vzťahujú sa na ne tie isté hodnotiace pravidlá, aké sú uplatňované na administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi a majú rovnakú hodnotu ako tieto správy.

3. Správy vypracované po externom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú príslušným orgánom dotknutých členských štátov v súlade s pravidlami týkajúci[mi] sa externého vyšetrovania…“

139 Je taktiež dôležité zohľadniť, že článok 20 nariadenia č. 2321/2002 sa venuje ochrane finančných záujmov Únie. Toto ustanovenie odkazuje výslovne na nariadenie č. 1073/1999 a potvrdzuje právomoc OLAF-u na ochranu finančných záujmov Únie takto:

„Komisia zaistí, aby sa pri vykonávaní nepriamych opatrení chránili finančné záujmy spoločenstva účinnými kontrolami a odstrašujúcimi opatreniami a, ak sa zistia nezrovnalosti, sankciami, ktoré sú účinné, primerané a odradzujúce v súlade s nariadením Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 a (ES, Euratom) č. 2185/96 a s nariadením (ES) č. 1073/1999 Európskeho parlamentu a Rady.“

140 Napokon je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej judikatúry, ak sekundárny právny predpis Únie vyžaduje výklad, musí byť interpretovaný, pokiaľ je to možné, v zmysle súladu s ustanoveniami Zmluvy (rozsudky z 24. júna 1993, Dr Tretter, C-90/92, EU:C:1993:264, bod 11, a z 10. septembra 1996, Komisia/Nemecko, C-61/94, EU:C:1996:313, bod 52).

141 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je na účely výkladu ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).

142 Okrem toho, pokiaľ doslovný a historický výklad textu sekundárneho práva Únie, a osobitne jedného z jeho ustanovení, neumožňujú posúdiť jeho presný rozsah, treba uvedený text vykladať tak na základe jeho cieľa, ako aj na základe jeho celkovej systematiky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. marca 1998, Francúzsko a i./Komisia, C-68/94 a C-30/95, EU:C:1998:148, bod 168, a z 25. marca 1999, Gencor/Komisia, T-102/96, EU:T:1999:65, bod 148).

143 Vo svetle týchto ustanovení a vyššie uvedenej judikatúry je potrebné analyzovať predpisy týkajúce sa právomoci OLAF-u na účely vedenia vyšetrovania týkajúceho sa realizácie zmluvy uzatvorenej na účely realizácie rámcového programu.

144 Z ustanovení uvedených vyššie v bodoch 129 až 139 vyplýva, že OLAF bol poverený rozsiahlou kompetenciou v oblasti boja proti korupcii a proti všetkým iným protiprávnym aktivitám, ktoré ohrozujú finančné záujmy Únie.

145 Pre účinnú ochranu finančných záujmov Únie, zakotvenú v článku 325 ZFEÚ, je nevyhnutné, aby k odradeniu a boju proti podvodom a iným nezrovnalostiam došlo na všetkých úrovniach a v súvislosti so všetkými aktivitami, v rámci ktorých uvedené záujmy môžu byť prostredníctvom uvedených javov ohrozené. Aby sa splnili čo najlepšie tieto ciele, Komisia stanovila, že OLAF vykonáva svoje právomoci v oblasti externých administratívnych vyšetrovaní.

146 Rovnako v tomto zmysle článok 20 nariadenia č. 2321/2002, uvedený v bode 139 vyššie – ktorý sa týka pravidiel účasti podnikov na realizácii šiesteho rámcového programu – konkrétne stanovil, že Komisia dohliada na to, aby finančné záujmy Únie boli chránené realizáciou účinných kontrol v súlade s nariadením č. 1073/1999. Presne povedané, toto naposledy uvedené nariadenie stanovilo, že OLAF má právomoc zverenú Komisii nariadením č. 2185/96 vykonávať kontroly a inšpekcie na mieste v členských štátoch.

147 Zdá sa, že existencia zmluvného vzťahu medzi Úniou a právnickými a fyzickými osobami podozrivými, že vykonávajú protiprávne aktivity, nemá vplyv na právomoc OLAF-u viesť vyšetrovania. Tento úrad môže viesť vyšetrovania u týchto osôb, ak sú podozrivé zo spáchania podvodu alebo protiprávneho konania, bez ohľadu na existenciu zmluvy medzi vyššie uvedenými zmluvnými stranami.

148 Nemá teda význam, keď žalobca zdôrazňuje, že vyššie uvedené ustanovenia sa musia vykladať v tom zmysle, že právomoci OLAF-u sú vylúčené v prípade, kde existujú zmluvy uzatvorené v mene Únie. Takýto výklad, ktorý implikuje obmedzenie právomoci orgánov v boji proti podvodu a iným protiprávnym aktivitám, nie je v súlade ani s ustanoveniami Zmluvy a ani s účelom alebo celkovou systematikou týchto ustanovení.

149 V tomto kontexte žalobca nesprávne spochybňuje nezávislosť OLAF-u podozrením o konflikte záujmov Komisie za predpokladu existencie zmluvy, ktorú táto inštitúcia uzavrela v mene Únie. V odôvodnení 12 nariadenia č. 1073/1999 sa totiž spomína potreba zabezpečiť nezávislosť OLAF-u pri plnení úloh, ktorými ho poverilo toto nariadenie, a to tak, že jeho riaditeľovi bola udelená právomoc začať vyšetrovanie z vlastného podnetu. Článok 12 ods. 3 toho istého nariadenia spresňuje uvedené odôvodnenie tým, že stanovuje, že: „pri vykonávaní svojich úloh sa riaditeľ nesnaží získať ani neprijíma

pokyny od žiadnej vlády alebo orgánu, inštitúcie, úradu či agentúry v súvislosti so začínaním a vykonávaním externých a interných vyšetrovaní alebo s vypracovaním správ o týchto vyšetrovaniach“ a „ak riaditeľ dospeje k názoru, že opatrenie prijaté Komisiou spochybňuje jeho nezávislosť, je oprávnený podať Súdnemu dvoru žalobu proti tomuto orgánu“.

150 Táto nezávislosť OLAF-u je opätovne potvrdená v článku 3 rozhodnutia 1999/352, zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie 2013/478/EÚ z 27. septembra 2013 (Ú. v. EÚ L 257, 2013, s. 19), ktorý stanovuje nasledujúce:

„Nezávislosť vyšetrovacej funkcie

Úrad vykonáva vyšetrovacie právomoci uvedené v článku 2 ods. 1 úplne nezávisle. Pri výkone týchto právomocí generálny riaditeľ úradu nepožaduje, ani neprijíma pokyny od Komisie, akejkoľvek vlády alebo akéhokoľvek iného orgánu alebo subjektu.“ *[omissis]*

– O zákonnosti zmluvnej klauzuly týkajúcej sa kontrol a auditov

157 Žalobca tvrdí zbytočne, že zmluvná klauzula, ktorou sa ustanovuje účasť OLAF-u na kontrolách a auditoch uskutočnených v rámci zmlúv šiesteho rámcového programu, je zneužívajúca a protiprávna. V bodoch 144 a 145 vyššie je zdôraznené, že OLAF bol príslušný pre vykonanie externých vyšetrovaní právnických alebo fyzických osôb, ktoré sú podozrivé z podvodu alebo nezákonných aktivít poškodzujúcich finančné záujmy Únie bez ohľadu na existenciu zmluvného vzťahu medzi inštitúciou a týmito osobami. V tomto kontexte OLAF nekoná podľa článku II.29 zmluvného typu FP6 – ktorý upravuje, že Komisia môže uskutočniť inšpekcie a kontroly na mieste a odvoláva sa v tejto súvislosti na nariadenia č. 2185/96 a č. 1073/1999 –, ale uplatňuje právomoci, ktoré mu boli zverené vyššie uvedenými nariadeniami a rozhodnutím 1999/352.

158 Zmluvná klauzula predstavuje len pripomenutie právomocí, ktorými disponuje Komisia a OLAF. Preto sa nezdá, že jej uplatnením zo strany naposledy uvedených došlo k pochybeniu, ktoré je spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu. *[omissis]*

– O neexistencii dostatočne vážneho podozrenia týkajúceho sa podvodu alebo korupcie *[omissis]*

175 Z judikatúry vyplýva, že rozhodnutie riaditeľa OLAF-u začať vyšetrovanie, ako aj rozhodnutie orgánov, inštitúcií, úradov či agentúr zriadených Zmluvami alebo na základe týchto Zmlúv požiadať o toto vyšetrovanie, nemôže byť prijaté bez dostatočného dôvodného podozrenia týkajúceho sa podvodu, korupcie alebo ostatných protiprávnych činností poškodzujúcich finančné záujmy Únie (rozsudky z 10. júla 2003, Komisia/ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, bod 141, a Komisia/EIB, C-15/00, EU:C:2003:396, bod 164).

176 Je teda potrebné preskúmať, či podozrenia, ktoré mal OLAF, boli dostatočne vážne.

177 V tejto súvislosti obsahuje správa o pôvodnom audite určité množstvo informácií, z ktorých vyplýva, že spoločnosť Zenon nedoručila formulár o personálnych nákladoch požadovaných za určité obdobia, že významná časť personálnych nákladov deklarovaných spoločnosťou Zenon sa týkala osôb, ktoré jej dala k dispozícii spoločnosť Comeng, že hodinová tarifa zamestnanca poskytnutého spoločnosťou Comeng bola výrazne vyššia než tarifa zamestnanca spoločnosti Zenon a že personálne náklady spoločnosti Comeng sa nemôžu považovať za náklady na „interných konzultantov“. Taktiež z týchto informácií vyplýva, že táto prax smerujúca k vnímaniu personálnych nákladov Comeng ako nákladov interných konzultantov, bola potenciálne systematická. Je zrejmý fakt, že prepojenie medzi týmito dvoma spoločnosťami nebolo známe a že práve týmto auditom mohla byť potvrdená existencia dohody podpísanej 1. apríla 2005 medzi spoločnosťou Comeng a spoločnosťou Zenon.

178 Je potrebné zdôrazniť, že tieto informácie predstavujú časť informácií obsiahnutých v dôvernom dokumente obsahujúcom posúdenie pôvodných informácií, ktoré vykonal OLAF.

179 Je potrebné sa domnievať, že pri zohľadnení týchto faktov – charakterizovaných neexistenciou informácií o prepojení medzi spoločnosťou Zenon a spoločnosťou Comeng, personálnymi nákladmi, ktoré sú zjavne prehnané, vyhláseniami o zamestnancoch, ktoré nie sú v súlade s realitou, zjavne systematickou praxou spočívajúcou v kvalifikácii personálnych nákladov – sa OLAF môže správne domnievať, že existuje dostatočne vážne podozrenie o podvode alebo iných protiprávnych činnostiach spôsobilých ohroziť rozpočet Únie, aby začal vyšetrovanie.

*[omissis]*

– O neexistencii právomoci OLAF-u organizovať pohovory v rámci externých vyšetrovaní *[omissis]*

187 V prejednávanom prípade je potrebné pripomenúť, že dvaja členovia OLAF-u vypočuli žalobcu na Patmose 6. septembra 2011.

188 Pokiaľ ide o predpisy vykladané čisto doslovne, je potrebné pripustiť, že na rozdiel od toho, čo upravuje článok 4 nariadenia č. 1073/1999 pre interné vyšetrovanie, žiadne ustanovenie vyslovene neupravuje možnosť, aby OLAF požadoval ústne informácie v rámci externých vyšetrovaní.

189 Neexistencia osobitných ustanovení v tejto súvislosti nemôže byť vykladaná v tom zmysle, že existuje zákaz, aby OLAF organizoval osobné pohovory v rámci externých vyšetrovaní. Právomoc vykonať kontroly a inšpekcie na mieste implikuje nepopierateľne právomoc organizovať osobné pohovory s osobami dotknutými kontrolami a inšpekciami. Okrem toho osobné pohovory, ktoré vedie OLAF, nie sú záväzné, dotknuté osoby disponujú právom odmietnuť účasť na nich alebo neodpovedať na určité otázky.

190 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že článok 7 nariadenia č. 2185/96 a článok 2 nariadenia č. 1073/1999, vykladané spolu, uvádzajú, že OLAF má „za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou“ prístup ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie miestnych kontrol a inšpekcií.

191 Žalobca neuviedol žiadne tvrdenie, ktorým by dokázal existenciu omylu OLAF-u v tejto súvislosti. Žalobca neuviedol, v čom nie je výzva úradu OLAF, ktorou ho pozýva na osobný pohovor ako osobu dotknutú týmito kontrolami a inšpekciami, v súlade s článkom 7 nariadenia č. 2185/96 a s článkom 2 nariadenia č. 1073/1999 vykladanými spoločne.

192 Z toho istého dôvodu sa musí zamietnuť tvrdenie, ktoré je založené na oznámení 2/2012 dozorného výboru OLAF, ktoré malo potvrdiť, že OLAF nemôže požadovať ústne informácie v rámci externého vyšetrovania.

193 Výhrada založená na neexistencii oprávnenia OLAF-u organizovať osobné pohovory v rámci externého vyšetrovania sa musí zamietnuť.

– O neexistencii právomoci OLAF-u viesť vyšetrovanie u tretích osôb *[omissis]*

196 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nariadenie č. 2185/96 vo svojom článku 5 treťom odseku stanovuje, že „tam, kde je to nevyhnutné na zistenie existencie podvodu, môže Komisia vykonať kontroly a inšpekcie na mieste u iných zainteresovaných hospodárskych subjektov, aby získala prístup k relevantným informáciám, ktoré majú tieto subjekty k dispozícii, o skutočnostiach, ktoré podliehajú kontrolám a inšpekciám na mieste“.

197 Okrem toho žiadne ustanovenie nariadenia č. 2185/96, a ani iné nariadenie nebráni ani Komisii a v tomto prípade ani OLAF-u vykonať kontrolu a inšpekciu na mieste u subdodávateľa bez toho, aby predtým vykonala kontrolu a inšpekciu na mieste u hospodárskeho subjektu podozrivého z podvodu. Za predpokladu, že toto je nevyhnutne potrebné pre stanovenie existencie nezrovnalosti, OLAF môže vykonať kontrolu a inšpekciu na mieste u iného hospodárskeho subjektu.

198 Je potrebné pripomenúť, že spoločnosť Comeng konala práve ako subdodávateľ vo vzťahu k spoločnosti Zenon v rámci sporného výkonu zmlúv FP6 uzatvorených pre realizáciu šiesteho rámcového programu. Takáto kontrola u tohto prevádzkovateľa bola nevyhnutná na účely zhromažďovania relevantných informácií, ktoré má tento k dispozícii, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré sú predmetom vyšetrovania.

199 Pokiaľ ide o voľbu uskutočniť kontrolu u tohto hospodárskeho subjektu predtým, než sa uskutoční u spoločnosti Zenon, je možné ju odôvodniť efektom prekvapenia. V každom prípade pod podmienkou, že vykonané kontroly sú v súlade s nariadením č. 2185/96 – čo je prípad kontroly vykonanej v spoločnosti Comeng – chronologická voľba týchto kontrol spadá len do posúdenia Komisie a OLAF-u.

200 Pri zohľadnení okolností v tomto prípade a existencie dostatočne vážnych podozrení uvedených v bodoch 177 až 181 vyššie je potrebné zohľadniť, že kontrola uskutočnená v spoločnosti Comeng bola nevyhnutná a bola uskutočnená v rámci voľnej úvahy OLAF-u.

201 Preto nie je Komisii možné vyčítať porušenie článku 5 nariadenia č. 2185/96.

– O nezákonnosti rozšírenia vyšetrovania na finančné transakcie z obdobia 2002 – 2006 *[omissis]*

210 Po druhé je potrebné preskúmať všetky tvrdenia založené na premlčaní a tie, ktoré sú založené na porušení zásad primeranej lehoty a právnej istoty.

*[omissis]*

213 Je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry pravidlo premlčania upravené v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 sa uplatňuje tak na nezrovnalosti vedúce k uloženiu správnej sankcie v zmysle článku 5 tohto nariadenia, ako aj na nezrovnalosti, ktoré sú predmetom správneho opatrenia v zmysle článku 4 uvedeného nariadenia, čo je opatrenie, ktorého cieľom je odňať neoprávnene získanú výhodu, avšak bez toho, aby malo charakter sankcie (rozsudky z 29. januára 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a i., C-278/07 až C-280/07, EU:C:2009:38, bod 22; z 15. apríla 2011, IPK International/Komisia, T-297/05, EU:T:2011:185, bod 147, a z 19. apríla 2013, Aecops/Komisia, T-53/11, neuverejnený, EU:T:2013:205, point 41).

214 Súdny dvor tiež rozhodol, že prijatím nariadenia č. 2988/95 a osobitne jeho článku 3 ods. 1 prvého pododseku normotvorca Únie zamýšľal vytvoriť jednotné pravidlo premlčania uplatniteľné v danej oblasti, prostredníctvom ktorého mienil jednak určiť minimálnu premlčaciu lehotu uplatňovanú vo všetkých členských štátoch a jednak sa vzdať možnosti vymáhať sumy neoprávnene vyplatené z rozpočtu Únie po uplynutí štyroch rokov od okamihu, keď došlo k nezrovnalosti týkajúcej sa sporných platieb. Z toho vyplýva, že od dátumu nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 2988/95 môže byť každá výhoda neoprávnene poskytnutá z rozpočtu Únie v zásade a s výnimkou oblastí, pre ktoré stanovil normotvorca Únie nižšiu lehotu, vymáhaná príslušnými orgánmi členských štátov v lehote štyroch rokov (rozsudok z 29. januára 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a i., C-278/07 až C-280/07, EU:C:2009:38, body 27 a 28).

215 Pri zohľadnení rozsahu článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95, ako to pripomína judikatúra, a faktu, že vyšetrovanie OLAF-u, pokiaľ ide o žalobcu, môže viesť len k opatreniam alebo administratívnym sankciám alebo trestom prijatým na základe vnútroštátneho práva, ale nie práva Únie, sa nemôže žalobca dovolávať nejakého premlčania podľa článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95.

216 V každom prípade, hoci je potrebné zohľadniť, že pravidlo premlčania upravené nariadením č. 2988/95 sa musí uplatniť na vnútroštátnu grécku právnu úpravu v rámci prípadných trestných stíhaní, je potrebné zdôrazniť, ako to správne zdôrazňuje Komisia, že nezrovnalosti v rámci realizácie zmlúv šiesteho rámcového programu pokračovali. Je tiež potrebné zdôrazniť, že tieto nezrovnalosti sa skončili 30. septembra 2007, teda v deň ukončenia posledného projektu šiesteho rámcového programu, v ktorom pôsobila spoločnosť Zenon (v tomto prípade Gnosys). Práve od tohto dňa sa majú považovať údajné nezrovnalosti za skončené. Z toho vyplýva, že premlčacia lehota začala plynúť až od 1. októbra 2007.

217 V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri uplatnení článku 3 ods. 1 tretieho pododseku nariadenia č. 2988/95 sa premlčacia doba konania proti žalovanému môže prerušiť len na základe aktu, o ktorom je daná osoba upovedomená. Žalobca počas pojednávania pripustil, že bol listom z júla 2011 informovaný o vyšetrovaní. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že tento list uvádza, že žalobca je považovaný za „dotknutú osobu“ sporným vyšetrovaním a že bol v kontakte s predstaviteľmi OLAF-u, pretože v liste bol odkaz na e-mail žalobcu zo 6. júla 2011 adresovaný OLAF-u, ktorým potvrdzuje svoj súhlas s dátumom vypočutia v jeho bydlisku v Grécku. Za týchto okolností je potrebné sa domnievať, že list adresovaný v júli 2011 žalobcovi prerušil premlčaciu lehotu a mal za účinok začatie plynutia novej lehoty štyroch rokov od dátumu uvedeného listu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. marca 2003, José Martí Peix/Komisia, T-125/01, EU:T:2003:72, bod 94).

218 Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobcu založené na premlčaní sa musí zamietnuť.

219 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na porušení povinnosti dodržiavať primeranú lehotu pri vedení správnych konaní, je potrebné zdôrazniť, že takáto povinnosť predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorej dodržiavanie zabezpečujú súdy Únie a ktorá je tiež prevzatá článkom 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ako súčasť práva na riadnu správu vecí verejných (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2014, Catinis/Komisia, T-447/11, EU:T:2014:267, bod 34). Okrem toho je potrebné pripomenúť, že primeranosť dĺžky správneho konania sa posudzuje v závislosti od konkrétnych okolností každej veci, predovšetkým od kontextu, v ktorom sa nachádza, jednotlivých štádií konania, ktoré nasledovali, zložitosti veci, ako aj jej významu pre jednotlivé dotknuté osoby (rozsudky z 22. októbra 1997, SCK a FNK/Komisia, T-213/95 a T-18/96, EU:T:1997:157, bod 57; zo 16. septembra 1999, Partex/Komisia, T-182/96, EU:T:1999:171, bod 177, a z 19. apríla 2013, Aecops/Komisia, T-53/11, neuverejnený, EU:T:2013:205, bod 57). V prejednávanom prípade sa zmluvy uzatvorené na realizáciu šiesteho rámcového programu týkajú obdobia 2002 – 2006 a týkajú sa tak viacerých rokov. Okrem toho nezrovnalosti, ktoré zistila Komisia, pokračovali a trvali to isté obdobie. Žalobca preto nemôže namietať, že OLAF viedol vyšetrovanie týkajúce sa obdobia zahŕňajúceho viacero rokov. Okrem toho OLAF sa prispôsobil článku 6 ods. 5 nariadenia č. 1073/1999 v tom zmysle, že sa vyšetrovania vykonávali nepretržite po celé obdobie, ktoré musí byť úmerné okolnostiam a zložitosti prípadu. OLAF začal svoje vyšetrovanie v decembri 2009. Vo februári 2010 uskutočnil inšpekciu v priestoroch spoločnosti Comeng. V auguste 2010 Komisia vypracovala návrh správy o konečnom audite a zaslala ju spoločnosti Zenon, ktorá podala svoje pripomienky k nej v októbri a v novembri 2010. Komisia prijala správu o konečnom audite vo februári 2011. Na základe faktov zo správy o konečnom audite OLAF v júli 2011 informoval žalobcu, že je dotknutou osobou, vypočul ho v septembri 2011, svoje vyšetrovanie skončil v septembri 2012 a doručil svoju záverečnú vyšetrovaciu správu gréckym autoritám v októbri 2012. Z toho vyplýva, že OLAF neporušil povinnosť dodržať primeranú lehotu pri vedení správnych konaní ani právo na riadnu správu vecí verejných, ktorého je uvedená povinnosť súčasťou. V tom istom zmysle, vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, sa OLAF nedopustil žiadneho porušenia zásady náležitej starostlivosti.

*[omissis]*

O treťom dôvode založenom na porušení práva na obranu

225 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že v čase svojho vypočutia a do podania svojej žaloby mal iba malé množstvo informácií o predmete vyšetrovaní a tvrdení OLAF-u, pokiaľ ide o neho. Domnieva sa, že mal byť informovaný, ako dotknutá osoba, presne a jasne o každom fakte, ktorý sa ho týka. Nebol informovaný s konečnou platnosťou a detailne o tvrdeniach, ktoré boli vyslovené voči nemu a o faktoch, ktoré sa mu vyčítajú, ani o obvineniach a informáciách postúpených GR Informačná spoločnosť a gréckym orgánom, a nemal možnosť brániť sa a byť vypočutý v súvislosti s týmito faktami a ani poprieť prípadné nesprávne tvrdenia.

226 Komisia odmieta tieto tvrdenia.

227 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že svojím tretím žalobných dôvodom žalobca tvrdí, že jeho právo na obranu bolo porušené a uvádza dve námietky. Jednak nebol informovaný presne a jasne o každom z faktov, ktorý mu bol vytýkaný, a nebol preto v súvislosti s týmito faktami vypočutý. Na druhej strane nemal prístup ani ku spisu OLAF-u pred tým, než tento vyhotovil svoju správu a v nej uviedol jeho meno, a ani ku konečnej správe.

228 Predovšetkým je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry dodržiavanie práva na obranu v každom konaní vedenom proti osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu ujmu, je základnou zásadou práva Únie, ktorú treba zabezpečiť, a to aj pri úplnom nedostatku akejkoľvek právnej úpravy dotknutého konania. Táto zásada vyžaduje, aby každej osobe, proti ktorej môže byť prijaté rozhodnutie spôsobujúce ujmu, bolo umožnené účinne uviesť svoje stanovisko k dôkazom uvádzaným Komisiou v jej neprospech na odôvodnenie svojho rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. októbra 1996, Komisia/Lisrestal a i., C-32/95 P, EU:C:1996:402, bod 21).

229 Po prvé, pokiaľ ide o námietku, podľa ktorej žalobca nebol informovaný dostatočne jasne o faktoch, ktoré sú mu vyčítané, a nemohol byť v súvislosti s nimi vypočutý, je potrebné konštatovať, že žiadne nariadenie neupravuje povinnosť informovať dotknuté osoby v rámci externých vyšetrovaní OLAF-u. Naopak, pokiaľ ide o interné vyšetrovanie, článok 4 rozhodnutia Komisie 1999/396/ES, ESUO, Euratom z 2. júna 1999 o podmienkach vnútorných vyšetrovaní pri boji proti podvodu, korupcii a ostatným protiprávnym konaniam poškodzujúcim záujmy spoločenstva (Ú. v. ES L 149, 1999, s. 57; Mim. vyd. 01/003, s. 118) nazvaný „Informovanie dotknutej osoby“ stanovuje:

„V prípade vzniku možnej účasti člena, úradníka alebo iného zamestnanca Komisie bude urýchlene informovaná dotknutá osoba, pokiaľ to neohrozí vyšetrovanie…

V prípadoch, ak sa vyžaduje zachovanie absolútneho utajenia na účely vyšetrovania a je potrebné zapojenie vnútroštátnych súdnych orgánov, môže sa povinnosť prizvať člena, úradníka alebo zamestnanca Komisie, aby poskytol svoje stanovisko, odložiť po dohode s predsedom Komisie, prípadne jej generálnym tajomníkom.“

230 Všeobecný súd už dospel k názoru, že dodržiavanie práv na obranu je dostatočne zabezpečené v rámci interného vyšetrovania OLAF-u, ak je toto vyšetrovanie v súlade s článkom 4 rozhodnutia 1999/396 (rozsudok z 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisia, T-259/03, neuverejnený, EU:T:2007:254, bod 245).

231 To isté sa vzťahuje na postup pri externom vyšetrovaní OLAF-u. Dodržanie práva na obranu je dostatočne garantované v rámci takéhoto vyšetrovania, ak v súlade s tým, čo stanovuje článok 4 rozhodnutia 1999/396, je dotknutá osoba okamžite informovaná o možnosti osobného zapojenia vo veci podvodu, korupcie alebo v protiprávnych aktivitách s dosahom na finančné záujmy Únie, za predpokladu, že takýto postup negatívne neovplyvní priebeh vyšetrovania.

232 V prejednávanom prípade je potrebné pripomenúť, že už v júli 2011 zaslal OLAF žalobcovi list, v ktorom ho informoval, že sa považuje za dotknutú osobu pri vyšetrovaní vo veci projektu GR/RESEARCH-INFSO-FP6-Robotics and informatics. OLAF jasne uviedol v tomto liste, že od žalobcu požaduje vysvetlenia a informácie o zapojení spoločnosti Zenon a spoločnosti Comeng v kontexte výskumných projektov šiesteho rámcového programu. Tým istým listom OLAF predvolal žalobcu na vypočutie, aby mu dal „možnosť vyjadriť svoje názory a komentáre k všetkým faktom, ktoré sa ho týkajú ako dotknutej osoby“. Uviedol, že na účely uľahčenia vypočutia sa žalobca vyzýva, aby zhromaždil potrebné dokumenty týkajúce sa zapojenia spoločnosti Zenon a spoločnosti Comeng do výskumných projektov Únie, teda kópie faktúr vystavených spoločnosťou Comeng pre spoločnosť Zenon, platobné potvrdenia, kópie zmlúv o službách uzatvorených medzi spoločnosťou Zenon a Comeng, kópie dokumentov týkajúcich sa prác realizovaných konzultantmi na účet spoločnosti Comeng, kópie potvrdzujúce čas odpracovaný konzultantmi, ako aj kópie zmlúv o službách uzatvorených medzi spoločnosťou Comeng a ostatnými spoločnosťami, ako je [*dôverné*] [2].

233 OLAF tiež spresnil, že žalobca má právo mať právneho poradcu alebo iného zástupcu, že po vypočutí bude požiadaný, aby si prečítal zápisnicu a podpísal ju, ak súhlasí s jej obsahom, že vypočutie môže byť využité v rámci správneho, disciplinárneho, súdneho, trestného konania a že vyšetrovanie môže viesť k vráteniu financií alebo k podaniu opravného prostriedku na disciplinárne orgány Únie alebo príslušné vnútroštátne súdne orgány.

234 Dňa 7. septembra 2011 navštívili dvaja zástupcovia OLAF-u žalobcu v jeho bydlisku. Zo zápisnice pohovoru podpísanej účastníkmi vyplýva, že žalobca bol od začiatku informovaný, že OLAF sa snaží overiť podstatné fakty a zhromaždiť informácie o vzťahoch medzi spoločnosťou Zenon a spoločnosťou Comeng v kontexte realizácie zmlúv šiesteho rámcového programu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zápisnica uvádza predovšetkým [*dôverné*].

235 Listom z 19. septembra 2012 bol žalobca informovaný, že OLAF skončil vyšetrovanie a že mal dôvod sa domnievať, že došlo k trestným činom, ktoré ovplyvnili finančné záujmy Únie. List spresnil, že na základe záverov z tohto vyšetrovania OLAF odporučil príslušným gréckym súdnym orgánom začať súdne konanie.

236 Pri zohľadnení všetkých uvedených faktov je potrebné dospieť k názoru, že za okolností v prejednávanom prípade bol žalobca úplne informovaný o motívoch externého vyšetrovania vedeného OLAF-om, ako aj o dôvodoch, pre ktoré je osobou dotknutou týmto vyšetrovaním, a že mohol byť vypočutý dostatočne. Zo správy z pohovoru vyplýva, že si bol plne vedomý [*dôverné*].

237 Z toho vyplýva, že námietka, podľa ktorej žalobca nebol jasne informovaný o skutočnostiach, ktoré sa mu vyčítajú, a nemohol byť vypočutý v súvislosti s týmito skutočnosťami, sa musí zamietnuť.

238 V tomto kontexte a na druhom mieste, námietka žalobcu, podľa ktorej nemal prístup ani ku spisu OLAF-u, ani ku konečnej správe sa tiež musí zamietnuť.

239 Pokiaľ ide po prvé o prístup k spisu OLAF-u, treba pripomenúť, že úrad nie je povinný umožniť osobe, ktorá je dotknutá externým vyšetrovaním prístup k dokumentom, ktoré sú predmetom takéhoto vyšetrovania alebo k dokumentom vypracovaným pri tejto príležitosti samotným úradom, keďže v opačnom prípade by mohla byť narušená efektívnosť a dôvernosť úlohy zverenej OLAF-u, ako aj jeho nezávislosť. Dodržanie práva na obranu žalobcu bolo dostatočne zaručené informáciou, ktorú mal k dispozícii (pozri analogicky uznesenie z 18. decembra 2003, Gómez-Reino/Komisia, T-215/02, EU:T:2003:352, bod 65, a rozsudky z 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisia, T-259/03, neuverejnený, EU:T:2007:254, bod 241, a z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 255), a faktom, že bol vypočutý.

2 — Skryté dôverné údaje.

240 Po druhé, pokiaľ ide o prístup ku konečnej správe externého vyšetrovania, žiadne ustanovenie neupravuje takúto povinnosť OLAF-u. Pokiaľ ide o zásadu kontradiktórnosti, existencia protiprávneho konania OLAF-u môže byť preukázaná iba za predpokladu, že by sa zverejnila konečná správa, alebo by bol v nadväznosti na ňu prijatý akt spôsobujúci ujmu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisia, T-259/03, neuverejnený, EU:T:2007:254, body 267 a 268, a z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 259).

241 V rozsahu, v akom adresáti konečných správ, teda Komisia a grécke súdne orgány, mali v úmysle prijať taký akt vo vzťahu k žalobcovi vychádzajúc pritom z konečnej správy, je povinnosťou týchto iných orgánov, a nie OLAF-u, aby umožnili žalobcovi prístup ku konečným správam v súlade s ich vlastnými procesnými pravidlami.

*[omissis]*

243 Z toho vyplýva, že Komisia sa nedopustila žiadneho porušenia práva žalobcu na obranu a že tretí žalobný dôvod sa preto musí zamietnuť.

*O škode a príčinnej súvislosti [omissis]*

247 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že žalobcovi sa podarilo preukázať porušenie článku 25 bod 1 nariadenia č. 45/2001 (pozri body 98 až 102 a 172 vyššie). Žalobca však nepreukázal žiadnu existenciu príčinnej súvislosti medzi uvedeným porušením a údajnými škodami. Nepredložil žiadny argument, ktorý dovoľuje pochopiť, ako v prejednávanom prípade oneskorené informovanie úradníka pre ochranu údajov o spracovávaní osobných údajov týkajúcich sa žalobcu spôsobilo ohrozenie jeho dobrej povesti a viedlo ku skončeniu jeho profesijných činností a k prerušeniu jeho akademických aktivít. Nevysvetlil ani, v čom mu uvedené oneskorené oznámenie spôsobilo nemajetkovú ujmu. Zodpovedaním otázky o vyššie uvedenom porušení sa musí návrh na náhradu škody zamietnuť ako nedôvodný.

248 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy musí byť návrh na náhradu škody zamietnutý ako nedôvodný.

*[omissis]*

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

**1. Žaloba sa zamieta.**

**2. Pán Athanassios Oikonomopoulos je povinný nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Prek Labucka Kreuschitz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. júla 2016.

Podpisy